

Acum, la săvârșirea Brexitului, priviți în urmă și admirați-l pe de Gaulle!

Cezar Adonis
Mihalache

Să-l omagiem pe Charles de Gaulle, căci, deși nu s-a numărat printre părinții fondatori ai Uniunii Europene de azi, a fost cel ce vreme de câțiva ani a păzit Comunitatea de „calul troian” pe care îl vedea întruchipat în Regatul britanic. E drept, pe atunci un cal troian al Statelor Unite, astăzi, în funcție și de pașii următori în posibilă aderare a Marii Britanii la o altă „comunitate”, al altor interese... De altfel, în primii 12 ani de existență a Comunității Europene, chiar englezii au fost cei ce au tratat cu răceală invitațiile fondatorilor de a se alătura unui bloc de unitate al Europei ca structură menită să conserve pacea prin dezvoltarea comună a statelor. Ba, însuși Winston Churchill, pe care astăzi îl deplângem că lângă statuia lui englezii au sărbătorit Brexitul, a fost unul dintre reticenți. E drept, unul diplomatic, care lăuda intenția fondatorilor, dar, pentru interesele regatului, opta pentru menținerea Marii Britanii în afara construcției pe care ceilalți o săvârșeau.

Și poate nu faptul că Anglia a refuzat la începuturile UE de azi (între 1951 și 1963) invitațiile de aderare la Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului, structura inițială, vorbește cel mai bine despre pasul pe care regatul l-a făcut acum, ci anii în care președintele francez de Gaulle s-a opus intrării Marii Britanii în CEE (din 1963 până în 1969, când la conducerea Franței a venit Georges Pompidou).

De aceea, nu către Marea Britanie trebuie să ne uităm acum... Ci spre statele fondatoare (Franța, Italia, Germania de Vest, Belgia, Luxemburg și Olanda), cărora le datorăm Uniunea de azi. Iar importantă nu mai este „nucleara” Brexitului, săvârșită deja, ci reafirmarea ideilor de început ale fondatorilor! E drept, lucrurile s-au schimbat radical de atunci... Și nu te poți întoarce strict la ideile de început. Dar una

dintre ele, devenită principiu, în care Marea Britanie nu s-a implicat, l-a agreat poate, deși ar fi trebuit să fie trup și suflet de la început, măcar din perspectiva durerilor și suferințelor suferite în al doilea Război Mondial, acea idee a unei păci europene prin unitate, ce putea fi asigurată doar prin dezvoltarea economică a statelor, prin crearea unei echități între popoare atât de diferite (social, economic, cultural și educațional, dar mai ales, la nivel de mentalități), rămâne esențială și azi...

Dar toate acestea sunt deja istorie... Important este prezentul, din păcate, mai degrabă ca trăire a clipei, decât ca învățăminte pentru viitor...

Or, dacă englezii sunt atât de veseli și sărbătorești cu șampanie, de ce să fim noi cei triști și să lăcrimăm pentru „exit”-ul lor? Dacă ei se umflă în pene de optimism, de ce am cădea noi într-o depresie de dorul Marii Britanii? Ar trebui să vedem părțile bune... Și nu faptul că am obținut un mandat în plus de europarlamentar, ci reconfigurarea rolului nostru la nivelul „noii” UE, importanța noastră ca țară, ca populație și dimensiune geografică... Pentru că am „câștigat” câteva poziții. Sigur, va depinde de noi ca această „reașezare” în cadrul UE, dată de reconfigurarea factorilor, măcar statistici, ai poziției geostrategice, să fie optimizată diplomatic. Și poate doar din această perspectivă să avem acum regrete... Pentru faptul că momentul Brexitului ne-a prins cu o diplomatie șubredă, fără personaje credibile, respectate, puternice, iar șansa de a specula „clipa” s-ar putea să rămână doar ca amintire a posibilităților pe care le-am avut.

La nivel european însă, Brexitul poate fi punctul unui nou început, al unei restartări, momentul în care UE să-și reafirme unitatea... Căci pot veni noi ani de coeziune, aidoma începutului, pot urma decizii diplomatice pe măsura viziunilor părinților fondatori...

Europa poate redeveni ceea ce a fost în anii de după primul ei pas spre o structură unitară... În toți acei ani în care Marea Britanie a refuzat aderarea la Comunitate, deși, părinții fondatori au plecat la drum, în primul rând, cu ideea unei construcții prin care pacea de după al doilea Război Mondial să fie consolidată, integrarea politică și economică fiind considerată cea mai bună soluție de a evita un nou război pe continent.

Din păcate, rămâne de neînțeles mesajul de azi al francezilor... Cu un Emmanuel Macron care a descris momentul Brexitului ca pe un „semn de avertizare istoric”, care ar trebui să forțeze Europa „să se oprească și să reflecteze”... Parcă mai „englez” ca englezii, nu?!... Dar, la ce să reflecteze Europa lui Macron când lecția a fost „predată” cu șase decenii în urmă de vigilantul de Gaulle?! Sau să fie acesta semnalul că Franța nu crede în șansa ei reală de a fi prima forță a Uniunii Europene? Sau nu trebuie să mai creadă în principiile Franței fondatoare?... Chiar acum când temerea generalului de Gaulle, aceea că Marea Britanie va juca în Europa rolul de „cal troian” al Statelor Unite nu mai există, iar Franța nu ar mai fi împiedicată „cu nimic în drumul ei de a deveni principală putere europeană”... Ori poate că Franța de azi și-a predat deja, poate chiar Germaniei lui Merkel, statutul la care a visat de Gaulle?!...

Panica mondială „Coronavirus”

Petru
Romoșan

Marile ziare occidentale, europene și americane, dar și televiziunile de știri sau cele generaliste, informează zi după zi despre numărul crescând de contaminări și despre cel al deceselor, deși deocamdată creșterea nu e exponențială. Se închid frontiere terestre și aeriene, se suspendă sine die zborurile înspre și dinspre China, mai ales cele legate de Wuhan, epicentrul epidemiei. Peste 300 din top 500 cele mai mari companii globale sunt prezente la Wuhan sau în provincia Hubei, printre care Microsoft, Siemens, Renault, Honda, General Motors, Volkswagen, BMW, Peugeot etc. Industria mondială a automobilului folosește 200.000 de angajați direct la Wuhan și peste un milion indirect. Wuhan și provincia Hubei, în care e situat, constituie unul dintre marile centre industriale ale Chinei – sunt reprezentate, de asemenea, fabrici și ateliere de materiale de construcții, obiecte de artă decorativă, de papetărie și articole sportive, produse alimentare și băuturi nealcoolice etc. Wuhan și regiunea Hubei, 56 de milioane de locuitori, sunt deja de două săptămâni în carantină severă, iar producția industrială e grav compromisă, fabricile sunt blocate, iar aprovizionarea globală e puternic afectată. Dacă pandemia se va prelungi dincolo de martie-aprilie, consecințele pentru economia mondială riscă să fie catastrofale. Să nu uităm, China este uzina lumii, consumatorul american e complet dependent de muncitorul chinez. Restaurantele trag obloanele, avioanele și trenurile nu mai circulă, școlile s-au închis, fabricile funcționează la subcapacitate, haotic sau se închid. Economia reală, cea productivă, și nu cea financiară și speculativă, e deja serios atinsă. Se declanșează astfel noua mare criză economică despre care s-a tot vorbit, sub acoperirea coronavirusului? Ni-meni nu știe să răspundă în acest moment.

Dar România nu pare a face parte din U.E. și nici măcar nu e de pe planeta Pământ. Asta din punctul de vedere al acoperirii media, al interesului guvernanților români pentru ce se întâmplă în lume. Pentru că, altfel, farmaciile din țară sunt în permanență în ruptură de stoc la măștile care pot proteja, fie și imperfect, de contaminarea cu coronavirus. În plus, după unii cercetători, contaminarea nu se produce doar prin căile respira-

torii, ci și prin ochi. Are România stocul necesar de măști? Dar, mai grav, suntem capabili să detectăm acest foarte periculos virus? Ministerul Sănătății nu se arată în nici un fel preocupat (nu e capabil?) să informeze populația. Evitarea panicii nu-i scutește pe cei răspunzători de obligațiile profesionale obiective.

Cele mai dure, mai draconice măsuri pentru a-și apăra populația au fost anunțate de autoritățile de la Washington, care practic au suprimat contactele cu China și au impus o carantină totală celor care vin din Wuhan și din regiunea Hubei. Alte țări, printre care Italia, care a introdus o procedură de stare de urgență pe șase luni, cu suspendarea tuturor zborurilor din și spre China. Germania, în urma altor țări, ca S.U.A., Franța, Japonia, Elveția etc., își repatriază cetățenii din China, 180 de francezi au fost repatriați și plasați într-un centru din sudul Franței, lângă Marsilia, pentru o carantină strictă de 14 zile, la care și-au dat cu toții acordul în scris.

De unde vine virusul? Este de origine animală, de la carnea de liliac sau de șarpe vândută ilegal în piețele din Wuhan? Este produs într-un laborator ca armă biologică? Cum se propagă? Cum te poți apăra de el? Există vreun tratament eficient până la fabricarea unui vaccin? Cine e cel mai expus? (Majoritatea celor decedați sunt persoane de peste 60 de ani care suferă de boli cronice, de inimă, de diabet etc. Dar tinerii pot fi purtători și transmitori involuntari ai coronavirusului). Marile ziare (Le Figaro, Le Monde, New York Times...) încearcă să răspundă, pe chat-uri organizate, la întrebările cititorilor lor stresați.

Noul guvern liberal, condus autoritar de paralelul, de arogantul Klaus Iohannis, cu C.S.A.T.-ul său, cu numeroasele lui servicii secrete, inclusiv S.P.P.-ul generalului Pahonțu (vezi aiuritoarele dezvoltări ale lui Gelu Vișan despre Lucian Pahonțu și Daniel Funeriu), nu are astfel de greșuri. Iohannis vrea doar anticipațiile sale, vrea guvernul său de paie, pus la dispoziția comanditarilor, a patronilor săi globali. Dacă guvernul nu este capabil să gestioneze, să țină sub observație și să informeze populația în legătură cu marea teamă care a cuprins lumea, mai rămâne presa, fie ea doar altermedia, să le spună oamenilor câte ceva.

Identitatea universală a neamului nostru

Galina
Martea

Mihai Eminescu (n.15 ianuarie 1850, Botoșani – d.15 iunie 1889, București) este unul dintre cei mai renumiți și cunoscuți scriitori români de nivel mondial și, nu în ultimul rând, cea mai onorabilă personalitate literară a neamului românesc. Nicolae Iorga a scris: „Eminescu este fondator și părinte al limbii moderne române”, iar Tudor Arghezi a menționat: „Fiind foarte român, Eminescu este universal”. Reieșind din cele relatate, putem confirma cu multă onoare că universalitatea eminesciană și universalitatea operei lui Mihai Eminescu este o realitate plină de valori ce are la bază spiritul românesc inedit. Corespunzător, universalitatea eminesciană, cu rădăcini spirituale românești, este cuprinsul literar prin care scriitorul a reușit să pătrundă și să descrie cu multă pasiune și inteligență procesele afective, morale și voliționale ale omului. Prin procesele trăirilor spirituale și prin intermediul ideilor sale originale, Eminescu a reușit să atingă acea realitate care a desemnat tot ceea ce există efectiv în existența ființei umane, la rândul său, domnia sa promovând nespuse de intens cultura neamului românesc, aceasta devenind în timp parte componentă și a culturii universale. Astfel, opera eminesciană corelată la cultura universală a format un întreg autentic, în consecință, definind atât identitatea universală, cât și identitatea marelui Eminescu. Prin prezenta formulă se certifică, cu certitudine, că Eminescu este identitatea literară universală. În acest context, marele scriitor român Vladimir Streinu, critic și istoric literar, a scris: opera lui Eminescu este „actul de identitate universală al neamului nostru”.

Prin personalitatea marelui Eminescu s-a întemeiat modelul autentic de creație literară, în mod aparte, poezia originală care a îmbogățit literatura română și cea universală la cele mai înalte valori, valori ce definesc sistemul ideal atât pentru poezia și literatura clasică, cât și pentru poezia și literatura contemporană. Deci, este firesc să corelăm personalitatea Eminescu cu identitatea scriitorului Eminescu,

iar cu personalitatea și identitatea respectivă celebrul scriitor va fi veșnic simbolul distinct al poporului român și al culturii naționale românești. Așa fiind, Eminescu va fi și va rămâne veșnic „un rege al poeziei și un model autentic al creației literare; un rege al scrisului, care a îmbogățit atât cultura și literatura română, cât și cultura și literatura universală”. Pentru generația de astăzi și cea de mâine, Mihai Eminescu trebuie să fie paradigma ce reprezintă integritatea și bogăția spirituală a națiunii române. La fel, Eminescu, identitate nobilă a neamului românesc, trebuie să fie comemorat etern ca cea mai distinsă și integră per-

cuvântului, însumând în sine expresia muncii intelectuale ce este materializată prin noțiunea de a satisface necesitățile spirituale ale individului din societatea română, cât și din societatea universală. În operele sale Eminescu a abordat probleme reale cu care se confrunta națiunea română în acea perioadă, accentul fiind pus pe identitatea neamului românesc, iar aspectele de conștiință națională erau centrate în dezvoltarea cât mai benefică a poporului român. Poezia eminesciană a fost motivată de folclorul popular, obiceiurile și tradițiile populare, istoria neamului, cât și de un sentiment înalt de afecțiune – dragostea

suscită un asemenea entuziasm, – și așa de unanim: critica română, care nu se dă deloc înapoi în fața judecăților parțiale sau grăbite, se oprește în fața Luceafărului, depune armele și nu cutează a enunța nici cel mai mic cuvânt defavorabil”.

Conform celor relatate, putem confirma în repetate rânduri că creația literară a celebrului scriitor Mihai Eminescu este o piatră de temelie în cultura și literatura română, dar și în cultura și literatura universală. Cu referire la creația literară a lui Eminescu s-au pronunțat consacrați critici literari și traducători din întreaga lume, aceștea, la rândul lor,

Conte (Profesor universitar la Facultatea de Limba și Literatura Română și Filosofie din Roma, academician, traducător, eminescolog și autor a mai multor lucrări despre opera lui Eminescu, dintre ele fiind „Mihai Eminescu o dell'Assoluto”/„Eminescu sau despre Absolut”, Modena, Società Tipografica di Edizioni Modenese, 1961; a publicat articole despre literatura română în diverse enciclopedii și dicționare de autori, traduceri numeroase din lirica lui Eminescu), Alain Guillermou (lingvist francez, profesor universitar, Paris, despre opera lui Eminescu a publicat volumul de critică literară „La gèneses intérieures des poésies d'Eminescu”/„Geneza interioară din poezia lui Eminescu”, Paris, Editura Didier, 1963), Giuseppe Manitta (scriitor, Italia, a editat monografia „Mihai Eminescu e la «letteratura italiana»”/„Mihai Eminescu și literatura italiană”, Castiglione di Sicilia, Il Convivio Editore, 2017); precum și multi alții care au scris despre opera eminesciană, realizând concomitent și traduceri respective. Prin urmare, cu bogate și apreciate conținuturi, cu genuri literare corespunzătoare, literatura română de-a lungul timpului s-a remarcat într-un mod nespuse de pozitiv și sigur nu numai în cadrul culturii naționale, dar și în cadrul culturii universale.

Bazată pe concepte reale despre cultura și istoria neamului românesc; despre lume – în termeni filozofici și nu numai; despre ființa umană care tinde mereu în a produce schimbări cât mai pozitive în viața socială; în lupta împotriva inechității sociale; în promovarea conceptului despre valoarea omului în societate și, corespunzător, perfecționarea cât mai civilizată a acestuia; cât și multe alte subiecte; – literatura română este prezentă și recunoscută ca artă autentică atât în spațiul cultural național, cât și universal. Deci, operele literare scrise de către marii scriitori ai neamului românesc, cu precădere ale lui Mihai Eminescu, sunt considerate de o mare valoare și importanță culturală, ele ghidând de la apartenența limbii române până la cele mai oportune și sofisticate chestiuni ale vieții spirituale românești.

sonalitate literară a poporului român, iar opera eminesciană urmează a fi citită și studiată de către toate generațiile în creștere.

Prin contribuția marelui scriitor, Mihai Eminescu, literatura română nu numai că s-a promovat sau că a fost recunoscută în cultura universală, dar, în același timp, se poate spune că literatura română a dezvoltat cultura universală. Cultura și literatura română, cu caracterul său propriu, s-a dovedit a fi o civilizație distinctă care în procesul evoluției s-a remarcat profund prin arta cunoașterii în cultura universală. Drept urmare, conținutul literaturii române reprezintă valoare culturală autentică în sensul deplin al

pentru concetățeni, pentru țară, pentru gila strămoșească. Creațiile distinctului scriitor au fost traduse în 85 de limbi străine, iar poemul „Luceafărul” a fost recunoscut în anul 2009 de The World Records Academy ca cel mai lung poem de dragoste scris vreodată. Despre acest poem renumit profesorul, filologul și traducătorul francez Alain Guillermou a menționat: „Nu există nici o altă operă în literatura română care să fi fost studiată, scrutată, explorată ca poemul Luceafărul. Ar fi de făcut o anchetă asupra motivelor prestigiului extraordinar de care se bucură acest text în fața românilor. Ar trebui de cercetat de ce aceste strofe

făcând analize pertinente asupra poeziei, dar și a întregii opere literare a marelui scriitor român.

Printre scriitorii și traducătorii din lumea universală se numără Amita Bhowe (scriitoare și traducătoare din Calcuta, India, eminescolog care, totodată, din anul 1959 este o mare admiratoare pentru cultura română; este prima traducătoare în Asia care realizează traduceri din poezia lui Eminescu în limba bengali; a publicat volume consacrate operei lui Eminescu – „Eminescu și India”, „Eminescu și limba sanscrită”, „Eminescu și Tagore”, „Cosmologia lui Eminescu”, „Proza literară a lui Eminescu și gândirea indiană” etc), Rosa Del

La Chișinău dreapta se reface încet, dar sigur!

Valeriu
Dulgheru

Astăzi avem „vrăjmași câtă frunză”, dar cel mai mare dușman este Neunirea noastră. În momentele când am reușit să învingem acest vrăjmaș am avut doar de câștigat. La 1918 marii înaintași ai noștri au învins acest dușman, s-au unit și au câștigat în fața revanșismului velicorus. De menționat că Marea Unire de la 1918 s-a realizat grație unui front comun al mai multor opțiuni politice: liberali, țărăniști, creștin-democrați, socialiști. Când si-au unit eforturile elementul alogen minoritar nu a putut face nimic. Nu se știe încotro înclina balanța dacă socialistul Constantin Stere nu ținea memorabila sa cuvântare în Sfatul Țării pe 27 martie 1918!

Și la 1988-89 a existat o unitate în cuget și în gând – Mișcarea de Eliberare Națională. A fost odată... A fost o Mare Mișcare de Eliberare Națională și nu mai e. A fost un kolhoz politic, cum ar spune unii unioniști moderni (era încă în perioada sovietică!), dar bun kolhoz. Acest kolhoz politic a reușit în condiții mult mai grele decât astăzi să mobilizeze masele, să reînvie simțul apartenenței de Neamul Românesc la sute de mii de oameni, lucru care părea imposibil. Suflul perestroicai gorbacioviste de la sfârșitul anilor 90' a fost ca o gură de aer pentru spiritul românesc din Basarabia care, aflat în moarte clinică, era pe cale de dispariție. Calculul politrucilor de la Kremlin a fost ca românismul în Basarabia să dispară pentru totdeauna. Au decapitat complet această frântură de popor român. Practic întreaga intelectualitate a fost lichidată prin închisorile staliniste, prin gulagul stalinist, iar ceea ce a mai rămas s-a refugiat în România în două valuri după cele două „eliberări sovietice” din 1940 și 1944. Întreaga populație a fost supusă genocidului prin foametea organizată din 1946-47, prin cele patru valuri de deportări (1941, 1949, 1951, 1955-1989), prin rusificarea acerbă și diluarea elementului românesc prin aducerea masivă a colonizatorilor (din rapoartele primului secretar al PCM Ivan Bodiul în perioada 1955-1989 în Basarabia au fost aduși peste 1,5 mln de „specialiști” (inclusiv paznici, măturători, hamali ș.a.!) fără considerarea sutelor de mii aduși de regimul de ocupație sovietic în perioada 1940-1955 pentru completarea întregului sistem de administrație sovietic, a sistemelor de opresiune ș.a. Totuși nu s-a întâmplat, românismul a renăscut. Există legi ale naturii pe care nici chiar sataniștii sovietici nu au

putut să le învingă: sângele apă nu se face.

A fost o Mare Mișcare de Eliberare Națională, care includea în rândurile ei oameni cu diferite opțiuni ideologice. S-a văzut acest lucru după ce din această Mare Mișcare s-au separat creștin-democrații, liberalii, social-democrații, democrații, formând partiduțe în țarcurile lor separate, care permanent au cedat în fața presiunilor monolitului agrariano-intersocialist, comunist, ulterior socialist. Mișcarea de Eliberare Națională a reușit multe, foarte multe în condițiile de atunci.

Pe ruinele coloniei din fostul imperiu sovietic a creat o structură de stat proromânească (evident ar fi fost mai bună unirea cu România dar această șansă a fost ratată (tot din cauza rânzei moldovenești a unor lideri), cu toate structurile de stat favorabile acestei orientări. A reușit să trezească simțul apartenenței la neamul românesc la sute de mii de oameni.

O mare Adunare Națională, cum au fost cele organizate de această Mișcare cu peste 700000 de participanți, nu mai poate fi organizată. Toate aceste cuceriri au fost încetul cu încetul cedate în urma descompunerii acestei Mișcări. Să revenim la situația de astăzi când dintr-o sumedenie de așchii trebuie să reclădim o nouă dreaptă. Declarația celor trei (PL+PDA+PSB), la care în ultima zi, pe ultimii metri ai anului 2019, au mai aderat PNL și PPR (PLR), inspiră speranțe. Categoriec nu sunt de acord cu cei care declară că unioniștii nu se vor uni niciodată. Există o șansă și pe ea trebuie de pedalat din toate puterile de către toți cei cu simț românesc. Există unii lideri care nu vor să se întâmple această unificare a unioniștilor, dar sper că în spatele lor există oameni care gândesc, nu turme ascultătoare. Sunt din domeniul științelor reale și obișnuiesc să formulez problemele în mod realist. Situația de astăzi aș formula-o în felul următor. Există problema Dodon, problema dărâmării regimului dodonist prorusc. Există multe soluții dar doar o singură soluție optimă – detronarea lui Dodon. Apare întrebarea: cum? Răspuns: doar prin coalizarea tuturor forțelor eurounioniste. Este clar ca buna ziua. Desigur, în acest caz există o altă problemă: cum să-i unești pe toți unioniștii, cum să-i scoți din țarcurile lor și să-i faci să vadă că în preajma țarcurilor lor stau haite de lupi care așteaptă momentul oportun să atace. Iar primul moment vor fi alegerile prezidențiale din toamnă. Există opinii precum că victoria la

prezidențialele din toamnă nu este atât de importantă pentru noi, cei cu simț românesc. Că, având împuternicirile pe care le are președintele, Maia Sandu nu va putea face nimic. Dar acest Dodon cu aceleași împuterniciri uități-vă câte mătășii și trădări face! Sunt tocmai apă turnată la moara lui Dodon aceste opinii. Să nu înțeleagă acest simplu lucru autorii acestor opinii? Pentru Dodon este crucială victoria la prezidențiale, bătându-se pe viață și pe moarte, concentrând toate tunurile, toate puterile în stat, iar pentru noi nu. Să nu se înțeleagă un lucru atât de evident: victoria candidatului eurounionist la prezidențiale ar fi începutul prăbușirii colosului socialist după ce și Dodon va putea fi băgat la dubă pentru toate trădările și coțcăriile financiare comise. De asemenea, această victorie ar fi un element mobilizator în viitoarele alegeri parlamentare anticipate, în care eurounionistii, concentrați în cel mult două mari partide – pe dreapta (noul partid unionist unificat) și centru-dreapta (PAS+PPDA+PLDM+...) ar avea șanse reale pentru o majoritate în parlament. Că este posibil acest lucru ne vorbește și ceea ce s-a întâmplat în a. 2010 când eurounionistii (PLDM și PL) au luat 44 de mandate. De menționat că proeuropeni sunt și în tabăra democraților. Nu s-a întâmplat acest lucru din cauza înfumuratului V. Filat și obtuzului M. Ghimpu, care s-au bătut între ei până Plahotniuc ia aruncat pe ambii la groapa de gunoi. De ce nu învățăm din aceste greșeli? De ce mereu călcăm pe aceeași greblă? Să fim oare atât de limitați la minte? Elementul alogen ostil aspirațiilor aborigenilor (cu mici excepții) este în minoritate. Conform recensământului 82% sunt autohtoni moldoveni (români). De ce însă această mare turmă fără păstor se lasă condusă de alojeni sau de trădători vânduți lor?

Mai mulți unioniști îi impută Maei Sandu vina că l-ar fi adus pe Dodon la putere. În primul rând orice om cu puțină logică ar putea face o analiză trează ce variante existau la acel moment: PDM+PSRM; PDM+ACUM; ACUM+PSRM. Primele două însemna rămânerea la putere a lui Plahotniuc cu șoriceii săi, cu structurile de stat capturate cu toate schemele de corupție.

Varianta ACUM+PSRM, cea mai atipică din cele trei, a însemnat dispariția de pe piața politică basarabeană a lui Plahotniuc și clovnul Șor, care ne-au făcut de râsul lumii. Și asta nu-i puțin. Faptul că Dodon a trădat era de așteptat. El tot timpul a trădat pe cineva. Are acest virus în

sânge. Dar eroismul actual al lui Dodon vine din neunirea noastră (a unioniștilor), din fisurile care au apărut în Blocul ACUM. Amintiți-vă cum îi fâlfâiau țăarii moscălești lui Dodon ascuns la ambasada Rusiei de frica lui Plahotniuc pentru faptul că a ieșit (nici asta n-a făcut-o singur, l-au forțat partenerii străini) din supușenia lui Plahotniuc.

Vina e a noastră a tuturor, și în primul rând, a elitelor care se consideră unioniști. Dacă ei ar fi fost uniți într-o singură formațiune, ar fi accedat în parlament unde împreună cu Blocul ACUM, așa eterogen cum e, ar fi putut face o altă alianță, una naturală. De ce unioniștii nu sunt reprezentați în parlament? De ce duzina de candidați unioniști la primăria Capitalei l-au adus pe kreamlinezul Ivan Ceban în fruntea Capitalei?

E vina Doamnei Maia Sandu? Priviți-vă în oglindă domnilor lideri de partiduțe unioniste și recunoașteți-vă greșeala. Recunoscând-o cred că nu o veți mai repeta în prezidențialele din toamnă, ar fi prea din cale afară.

Citeam ceva timp în urmă (după declarația, mult întârziată de altfel, de coalizare a unioniștilor în Platforma Unionistă din vara a. 2018) rândurile scrise de un stimat profesor care m-au întristat mult: „N-am crezut niciodată că blocul ACUM va avea viață lungă... Am rămas surprins că partiduțele unioniste se vor întâlni așa de rapid într-un Bloc, dând o lovitură zdrobitoare celor două partide din ACUM! (nu lui Dodon și PSRM-ului lui!)... l-a pus ștreangul la gât Blocul Unioniștilor”. Unde este astăzi această Platformă? A eșuat (din păcate)! Câtă miopie politică la un intelectual relativ bine pregătit. Ce să mai spunem de omul simplu, care poate fi manipulat mult mai ușor. Este trist, este foarte trist că nu ne învățăm din propriile greșeli. Cât se poate să călcăm pe aceeași greblă. La ce ne-a adus lupta fratricidă pe viață și pe moarte între Ghimpu și Filat? La atotputernicia oligarhului Plahotniuc. Unde sunt cei doi acum? Ambii la groapa de gunoi politic. La ce ne aduce lupta fratricidă de acum? La atotputernicia lui Dodon.

Reputatul analist politic N. Negru, cu mare regret, nu mai este constructiv în ultimul timp. Păcat! „Ca și în trecut, constituirea blocului nu e o garanție că va rezista alcătuirii unei liste electorale comune. Noua construcție se poate prăbuși ca un castel de nisip la prima încercare de identificare a reprezentantului pentru alegerile prezidențiale din această toamnă... Însă, în cazul alegerilor prezidențiale, e preferabil totuși să se meargă cu un candidat union-

ist comun, decât cu doi sau mai mulți (vede că pornirea lui O. Țăcu de a se auto înainta la prezidențiale este o cale greșită)” declară N. Negru în mai multe emisiuni televizate. Da, într-adevăr există pericolul. S-a mai întâmplat de atâtea ori (din păcate!). Dar oare în această situație este bine ce spune? Mai bine să pună umărul să nu se întâmple acest lucru și de această dată. De fiecare dată în astfel de situații îmi apare în memorie istoria șoferului de troleibuz și a unei bătrâne. „O bătrânică cu desagii aruncați peste umăr alerga să prindă troleibuzul la stație. Șoferul o urmărea prin retrovizor și se întreba filosofic: Va reuși sau nu va reuși? Când bătrânică a dat să apuce bara ușii șoferul a închis ușa concluzionând tot atât de filosofic: n-a reușit!”. Se pare că mulți analiști politici, dar și mulți reprezentanți de vază ai intelectualității, procedează întocmai ca tipul din istorioară. Acum cu toții, de la vlădică la opincă, folosind toate mijloacele legale, cu toții să-i susținem și să-i împingem pe liderii acestor partiduțe să se unească într-un singur partid, nu bloc (blocul, sunt absolut de acord, se poate destrăma oricând. Exemplu recent – Blocul ACUM). Dispariția a 4-5 ștampile ar fi cel mai bun lucru pentru unificarea forțelor unioniste, oricare ar fi varianta finală a acestei unificări.

Mă miră că astfel de unioniști precum dl O. Țăcu nu înțeleg acest lucru simplu. În Povestea sa de Crăciun 2019 (sau radiografia unui eșec) dl O. Țăcu face o analiză, printre altele foarte bună, obiectivă, dar concluziile sunt proaste, îi pot cauza (din păcate nu numai lui!) un nou eșec. Da, sunt corecte, în mare parte greșelile comise de Blocul ACUM. Desigur, ar fi fost bine dacă nu se întâmplau. Dar dacă s-au întâmplat să ne luptăm pe viață și pe moarte cu el până îl ducem la dispariție? „Am o explicație de dat alegătorului meu, cel sincer, românesc și european, care m-a votat în două rânduri în 2019 – aproape 9 mii la Ungheni pentru Parlament și aproape 11 mii pentru primăria Chișinău. Dar și pentru restul cetățenilor R. Moldova care m-au votat în Bloc și care probabil vor alege să mă voteze în acest an la prezidențiale (unde atâta grabă!

-continuare în pagina a 12 a -

Dreptul nostru de a decide!...

Cezar Adonis
Mihalache

Dreptul nostru la ultimul cuvânt! Așa ar trebui să se intituleze proiectul liberal despre care nu vorbește nimeni! Restituirea dreptului național al ultimului cuvânt al Statului Român! Dreptul legitim al României de a-și impune punctul de vedere când interesele sale sunt lezate, indiferent de clauzele și chichițele dintr-un contract ori altul. Dar despre asta nu vorbește nimeni... Chiar dacă proiectul de lege reprezintă poate cel mai important act de restituire națională din ultimele trei decenii, putându-se constitui și într-un prim pas pentru punerea în aplicare a devizei „Prin noi înșine!”, dincolo de nuanțele ei romantice și istoriografice.

E drept, cu o asemenea „centură de siguranță” trebuia plecat la drum acum 30 de ani... Și poate că astăzi nu am mai fi numărat multe dintre jafurile din economia românească... Am fi avut o șansă, pentru că, așa, resursele țării ar fi rămas pe mai departe ale românilor. Și, mai ales, dreptul de a decide asupra lor, atât pentru „prezentul” fiecărui an al fiecărui mega contract de „dezavuțire” a țării, cât și

pentru viitor...

Cu un asemenea proiect, prin principiul pe care l-ar fi impus (și care putea reprezenta, ulterior, o speță de generare a altor inițiative, mult mai concrete), liberalii au jucat dur. Chiar înaintea unei moțiuni de cenzură care, poate nu întâmplător, a dus la căderea guvernului Orban! Pentru că, deși în esență prin actualul proiect ei protejau interesele UE, în realitate (că au vrut ori nu!) s-au poziționat în fața Europei, a partenerilor „strategici” (strategici doar în formele lor de spoliere a țării de resurse!), într-o postură deranjantă, pentru întâia oară în trei decenii, România transmițând un mesaj de suveranitate în deciziile sale economice.

Proiectul este simplu și nu trebuie abandonat, prevăzând ca orice act care vizează concesionarea, reconcesionarea și/sau exploatarea unui zăcământ petrolier să fie lovit de nulitate dacă nu există un aviz din partea guvernului pentru orice modificare adusă față de condițiile cadru inițiale. Motivul este simplu și nu poate fi atacat de nici o așa-zisă parte lezată: siguranța națională.

Practic, s-ar introduce în dreptul nostru principiul „ultimului cuvânt”. Ultimul cuvânt al Statului

Român, ceea ce ar valora mai mult decât orice prevedere vizând dreptul de preempțiune pe care îl avea România în astfel de cazuri.

Un pas radical, dar incomplet... Pentru că, în această etapă, sunt „acoperite” doar situațiile legate ori generate de către „persoane juridice care sunt

efectiv controlate de țări terțe Uniunii Europene sau de resortisanți ai țărilor terțe Uniunii Europene”, evitându-se astfel o reacție brutală din parte unor țări ce și-ar putea vedea direct vizate acțiunile lor de spoliere a resurselor noastre. Și, chiar dacă poate părea, în acest moment, prea puțin față de nevoile de recuperare ale României, totuși este cu mult mai mult decât nimicul pe care l-au „securizat” toate guvernele de până acum. Pentru că, lucrul cel mai important al proiectului este faptul că el generează și impune un

principiu. Un soi de „restituito in integrum” al dreptul nostru de a decide. Și se constituie într-un izvorător de drepturi, dar și alte principii ce azi poate par imposibile, pentru viitor.

Mulți vor ataca proiectul spunând că este inutil. Că nu a fost formulat decât strict pentru

zăcămintele petroliere (în speță, pentru recuperarea licenței de exploatare de la compania americană Exxon) și, de fapt, nu va putea stopa vânzarea peste noi a licențelor actuale de exploatare, el neputând prevedea, ca principiu juridic, decât pentru viitor.

Și poate că, într-adevăr, așa este... Un proiect de lege ce pare a aduce prea puține lucruri concrete, și, mai ales, imediate, în raport cu ostilitatea care o va genera. Dar, din nou, mai puținul de acum este infinit mai mult decât nimicul a 30 de ani de

nepăsare! Iar el se poate constitui și într-un „cap de pod” pentru afirmarea intereselor naționale (și, de ce nu?!, chiar suveraniste) pentru viitor. Când, având un principiu legiferat, orice viitor guvern va putea dezvolta instrumentele necesare protejării intereselor Statului Român.

Acum poate părea prea punctual, prea sărăcăcios în cuprindere: doar zăcămintele petroliere. Dar nimic nu va împiedica guvernele viitoare să extindă aria de resurse vizate. Și da, poate că, pentru anumite licențe și exploatare, proiectul vine prea târziu ca șansă de „ajustare”, putându-se invoca faptul că o lege nu poate acționa decât pentru viitor. Dar și aici va fi loc de discuții, fiind problema experților în drept constituțional să spună dacă, în momentul în care este vorba de siguranța națională, astfel de prevederi pot viza orice tip de contract, indiferent de „vechimea” lui, indiferent de „politicul” care l-a generat la un anumit dat.

La Chișinău dreapta se reface încet, dar sigur!

- urmare din pagina a 4 a -

Mult hulitul D. Chirtoacă a expus o idee mult mai bună: a merge în alegerile prezidențiale cu un singur candidat eurounionist, cu cel cu mai multe șanse!). Unicul meu ideal existențial, în care am investit intelectual și pe care acum îl construiesc politic, este idealul de reîntregire cu România. Nu există altă opțiune politică pentru viitorul acestei bucăți de pământ românesc (dacă nu există de ce faci aceeași greșală pe care au făcut-o toți liderii unioniști dispersați prin partidute în acești vreo zece ani?).

Prin urmare, Partidul Unității Naționale nu va participa în „kolhozuri” unioniste imaginare, care n-au nicio finalitate și sunt conduse de politicieni expirați politic și cu probleme de integritate” a scris în editorialele sale O. Țăcu.

Am scris mai sus că analiza este foarte bună iar concluziile foarte proaste. Frumos spus dar cum să realizezi acest „ideal de reîntregire”, aflându-te în țăruculețul tău micuț. Vino și te luptă pentru ca la con-

ducerea acestui unic nou partid unionist unificat să nu vină „politicieni expirați politic și cu probleme de integritate”.

Mă miră faptul cum la diverse întruniri ale oamenilor cu adevărat de bună credință, care sincer doresc să scape de trădătorul Dodon, atât de ușor se alunecă pe pante arhicunoscute: ai bate și ai critica pe cei care de bine de rău au un partid în spate, au și realizări în spate (mă refer la PAS-ul Maiei Sandu!). Pe dreapta unde deocamdată nu avem nimic serios, iată unde trebuie să ne aplicăm eforturile. Iar pe cei pe care-i criticăm cu atâta vehemență, ar trebui să-i avem ca cei mai apropiați aliați în realizarea visului ReUnirii. De la un timp mă prind tot mai des la gândul că unioniștii nu pot face unirea, că unioniștii nu doresc unirea. După unire ce va fi cu ei, care va fi sensul vieții lor când nu va mai exista, nu va mai fi necesară, lupta lor pentru „viitorul luminos unionist”. Am spus-o și o mai spun: în-

clin tot mai mult să cred în unionismul pragmatic al liberal-democratului primar de Parcovia M. Snegur, al democratului de la Feștelița N. Tudoreanu, a multor altor unioniști neliberali, care au semnat acele Declarații de Unire. Ce făceau în acea perioadă unioniștii din PL, PLR, PUN, PNL?

Unde au fost unioniștii declarați atunci să preia ștafeta, să preia torța aprinsă de acei bravi primari? Erau prin țarcurile lor și nu au aderat fiindcă nu ei au fost primii. Dacă exista un singur partid de dreapta cred că acea „paradă” a Declarațiilor de Unire cu România avea o altă finalitate. Sunt sigur. Nu în zadar lui Dodon îi fâlfâiau itariii, declarând unionismul în afara legii. De ce îl lăsăm în continuare pe moș Ion în capcana lui Dodon și a televiziunilor lui?

Mă întreb și Vă întreb: și totuși, cum i-l dăm jos pe cel mai mare rău, care există astăzi în acest colt de țară atât de prost guvernat – Dodon? Dacă unii preținși unioniști rămân în

continuare în afara „kolhozului unionist” n-avem nicio șansă. Dacă nu facem o coaliție între un singur partid de pe dreapta și un singur partid de pe centru-dreapta în alegerile prezidențiale din toamnă nu avem nicio șansă. Dacă nu ne dăm seama că încă un mandat de președinție a lui Dadon este sfârșitul idealului unionist în acest colt de țară și readucerea ei în Noua Rusie n-avem nicio șansă.

De ce să nu veniți cu toții în acest „kolhoz politic unionist” să Vă bateți pentru crearea unui singur partid unionist? De ce să vă faceți iarăși și iarăși doar cucuie, călcând pe aceeași greblă cum a fost în alegerile locale din Chișinău?

Întru binele unificării forțelor unioniste este strict necesar ca liderii partidelor care urmează să se unească să fie cât mai cooperanți, să se pătrundă de importanța crucială a momentului, să lase într-o parte ambițiile, blestemata rânză moldovenească, să demonstreze că într-adevăr,

îi doare neunirea noastră, din care cauză tot soiul de dodoni, novaci, bolea, țârdea ne calcă în picioare, batjocorind idealul nostru național.

Și vor intra în istorie. „Cineva trebuie totuși să mânuiască ruleta, iar actorii principali par (cu o singură și notabilă excepție, care dă chiar numele ei) obosiți. Scenariul rusesc va deveni perfect funcțional la Chișinău prin re alegerea lui Dodon la butoane, în toamna anului viitor.

O reinventare onorabilă nu se anticipează pentru următoarele luni, timp în care motoarele geopolitice rusești se vor tura la maximum, spre a asigura permanentizarea lui Dodon la putere, în jilțul tricolor (alb-albastru-roșu)” scria anul trecut analistul politic român D. Popescu. Iată adevăratul pericol care ne paște. Speranța este mare în această nouă construcție unificatoare care poate să dea noi „actori care să mânuiască ruleta”.